

In 1755 te Utrecht geboren, heeft ze hare jeugd grootendeels te Amerongen doorgebracht. Haar vader, een gegoed, aanzienlijk burger, schijnt door allerlei wederwaardigheden gedwongen te zijn geworden zijne woonplaats te verlaten en elders, na veel zwervens en trekkens, een bescheiden werkkring te zoeken.

Wat hiervan de eigenlijke oorzaak was, vermeldt Elizabeth niet, maar in „Voor Eenzamen”, den bundel proza en poëzie, dien zij in 1789 uitgaf, en waarin zij allerlei intimiteiten meedeelt, betreffende hare familie, beklagt zij haar vader gedurig wegens het moeitevol leven, dat zijn deel was. Dagen van droefheid en nachten van kweeling martelden hem, tegenwerking en laster vervolgden hem, financieele bezwaren drukten hem ter neêr en huiselijk leed, ziekte zijner vrouw en 't sterven van vier zijner kinderen, deed zijn lijdensbeker overloopen. Vooral het verlies van zijn volwassen zoon, den „jongeling der hope”, die stierf, toen hij nauwelijks te Batavia was aangekomen, waar hij gehoopt had fortuin te zullen maken, viel den vader zwaar. Zóó hoog klom zijne droefheid, dat „de nevel van het ongeloof somtijds zijn weg verdonkerde,” verhaalt zijne waarheidlievende dochter met weemoed in de liefdevolle „Gedachtenis”, die zij, na zijn afsterven, haar diepbetreurden Vader wijdde en die in „Voor Eenzamen” opgenomen is.

Waar de familie Post gewoond heeft, vóór zij zich te Amerongen vestigde, is uit Elizabeth's geschriften niet op te maken. In een versje „De Woning” genaamd, spreekt ze van de:

„Verlaten som'bre woning
 „'t Gehucht zoo doodsch en eenzaam,
 „Waar 't beste deel mijns levens
 „Zoo vreugdeloos voorbijgleed. . .”

en dan beschrijft ze die plaats als een oord vol verlatenheid, door niets dan stompe norsche menschen bewoond, waar zij zelve menschenschuw werd en de eenzaamheid, die „vijandin der jonkheid” haar „hartsvertrouwde” werd.

In een prozastukje in bovengenoemden bundel voorkomend, schildert zij het verblijf eener ongelukkige familie die, uit eigen huis en stad verdreven, een onderkomen vindt op het kasteel van een vriend. Ze beschrijft, hoe het gezin daar bijeenzit in het groote, holle, onvoldoend verwarmde vertrek, somber peinzend of sprekend over de geleden rampen, terwijl de stormwind fluit door de zwiepende takken der boomen op 't voorplein, het water der gracht klotst tegen de muren van 't oude slot, de nachtuilen hun naargeestig geschreeuw doen hooren en ieder geluid de echo's wakker roept, „die de holle verwulfsels der benedenste gangen bewoonden.”

Er is in deze schets vol grauwe tinten iets zelf-geziens, en zelf-gehoords, dat den lezer de verdichte geschiedenis van „Melide” met die der familie Post doet vereenzelvigen. Maar noch het sombere kasteel noch het triestige dorp worden door de schrijfster genoemd.

Te Amerongen, in de vriendelijke bosch- en hei-natuur, look Elizabeth op. Haar voor natuurindrukken zoo ontvankelijk hart ging open en ze genoot